

Kraków, 16 czerwca 2014 r.

PROTOKÓŁ
z posiedzenia Komisji Habilitacyjnej
powołanej przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów
w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego
Pani dr Leokadii Białas-Cieź
z dnia 13 czerwca 2014 r.

W dniu 13 czerwca 2014 roku odbyło się zebranie (w formie wideokonferencji) Komisji Habilitacyjnej ds. przewodu habilitacyjnego pani dr Leokadii Białas-Cieź w jej pełnym składzie:

- prof. dr hab. Mieczysław Mastyło (przewodniczący Komisji)
- prof. dr hab. Armen Edigarian (recenzent)
- prof. dr hab. Oleksandr Gomilko (recenzent)
- dr hab. Stanisław Spodzieja (recenzent)
- prof. dr hab. Grzegorz Lewicki (członek Komisji)
- dr hab. Michał Jasiczak (członek Komisji)
- dr hab. Piotr Niemiec (sekretarz Komisji)

Wideokonferencja za pośrednictwem systemu PLATON odbyła się między czterema miastami: Krakowem, Łodzią, Poznaniem i Toruniem. Przewodniczący Komisji otworzył obrady Komisji oraz poprosił recenzentów o skrótowe przedstawienie swoich konkluzji wraz z uzasadnieniem.

Prof. Edigarian rozpoczął od uwagi, że prace habilitantki są mu bardzo dobrze znane. Podkreślił wagę przykładów tam skonstruowanych i przeanalizowanych. Wyjaśnił również, że swoją uwagę z recenzji nt. stosowanych przez habilitantkę narzędzi (tj. *stosowane są w miarę standardowe metody, pojawiające się w teorii potencjału na płaszczyźnie zespolonej*) chciał przede wszystkim skłonić habilitantkę do refleksji i zachęcić do poszukiwań nowych koncepcji. Na koniec poinformował pozostałych członków Komisji o tym, że to pani dr Białas-Cieź była inicjatorem większości swoich prac wspólnych z innymi matematykami, co w dalszej części obrad okazało się bardzo cenną wiadomością (na korzyść), komentowaną przez dwóch członków Komisji.

Prof. Gomilko przypomniał główne punkty swojej recenzji. Za najcenniejsze w dorobku habilitantki uznał wyniki dotyczące związków między własnością Markowa a jakością ciągłości funkcji Greena (a ściślej, implikacją: własność Markowa $\implies$ funkcja Greena spełnia warunek Höldera). W kontekście poszukiwaniu kontrprzykładu do wspomnianej implikacji, szczególnie cenną kolekcję stanowią liczne przykłady zbiorów zwartych na płaszczyźnie opisane przez panią dr Białas-Cieź. Prof. Gomilko zwrócił szczególną uwagę na pracę habilitantki nt. interpolacji wielomianowej, w której wprowadziła pewne ciekawe uogólnienie klasycznych ciągów Leja (tzw. *pseudociągi Leja*). Na koniec podkreślił wysoki poziom merytoryczny i oryginalność badań habilitantki, wysoki poziom czasopism, w których ukazały się jej prace oraz dobrą liczbę cytowań.

Dr hab. Spodzieja rozpoczął od nawiązania do wypowiedzi Prof. Edigariana nt. inicjatywy współpracy habilitantki z innymi matematykami, wyznając, że po takiej informacji można by wręcz usunąć jedyną krytyczną uwagę z jego recenzji (tj. *habilitantka w ramach osiągnięcia naukowego stanowiącego podstawę do nadania stopnia doktora habilitowanego wybrała prace, z których*

tylko jedna jest jej samodzielnym osiągnięciem). Potem podtrzymał swoje dobre zdanie zarówno o dorobku naukowym habilitantki, jak również o jej działalności dydaktycznej. Wyniki pracy [A6] wskazał jako najciekawsze rezultaty dzieła naukowego habilitantki. W dalszym ciągu dyskusji wyraził szczególne uznanie dla dr Białas-Cieź za solidność przygotowania dokumentów.

Pozostali członkowie Komisji bez najmniejszych zastrzeżeń podzielili pozytywne opinie wszystkich trzech recenzentów i również opowiedzieli się za nadaniem stopnia doktora habilitowanego pani dr Leokadii Białas-Cieź.

Prof. Lewicki (jak sam wyznał) wielokrotnie miał okazję słuchać referatów habilitantki podczas regularnego seminarium z teorii aproksymacji odbywającego się na WMiI UJ, podkreślił dobrą liczbę jej cytowań oraz zwrócił uwagę na jej działalność dydaktyczną i organizacyjną.

Dr hab. Niemiec wyraził swój podziw dla umiejętności dr Białas-Cieź godzenia działalności naukowej i organizacyjnej, wspominając o jej udziale w licznych przedsięwzięciach Wydziału i projektach ministerialnych, w tym indywidualnej opiece nad studentami niepełnosprawnymi.

Dr hab. Jasiczak również wyraził dobre zdanie o dyskutowanym przewodzie habilitacyjnym. Wyniki habilitantki uznał za nietatwe i ciekawe. Na koniec dodał, że uwaga Prof. Edigariana o inicjatywie wspólnych badań naukowych rozwiewa wszelkie ewentualne wątpliwości nt. samodzielności naukowej dr Białas-Cieź.

Obrady zamykał przewodniczący Komisji, **Prof. Mastyló**, który również podtrzymał trend dyskusji i wyraził się bardzo pozytywnie o wynikach habilitantki. Podkreślił, że pewne jej wyniki w istocie rzeczy dotyczą ważkich zagadnień w teorii pluripotencjału związanych z nierównościami typu Markowa, funkcją Greena i tematami pokrewnymi (jak np. oszacowanie współczynników Bernsteina i zastosowanie ich do szacowania funkcji Greena i Siciaka). Autoreferat uznał za przygotowany wzorcowo.

Biorąc pod uwagę bezsporność zarówno recenzentów, jak i pozostałych członków Komisji, obrady zakończyły się głosowaniem. W głosowaniu jawnym nad poparciem Wniosku o nadanie dr Leokadii Białas-Cieź stopnia doktora habilitowanego, 7 członków Komisji jednogłośnie opowiedziało się za poparciem Wniosku. W rezultacie Komisja rekomenduje Radzie Wydziału Matematyki i Informatyki Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie nadanie dr Leokadii Białas-Cieź stopnia doktora habilitowanego.

Protokołował: Piotr Niemiec

(Mieczysław Mastyló)

.....

(Armen Edigarian)

.....

(Oleksandr Gomilko)

.....

(Stanisław Spodzieja)

.....

(Grzegorz Lewicki)

.....

(Michał Jasiczak)

.....

(Piotr Niemiec)

tylko jedna jest jej samodzielnym osiągnięciem). Potem podtrzymał swoje dobre zdanie zarówno o dorobku naukowym habilitantki, jak również o jej działalności dydaktycznej. Wyniki pracy [A6] wskazał jako najciekawsze rezultaty dzieła naukowego habilitantki. W dalszym ciągu dyskusji wyraził szczególne uznanie dla dr Białas-Cieź za solidność przygotowania dokumentów.

Pozostali członkowie Komisji bez najmniejszych zastrzeżeń podzielili pozytywne opinie wszystkich trzech recenzentów i również opowiedzieli się za nadaniem stopnia doktora habilitowanego pani dr Leokadii Białas-Cieź.

Prof. Lewicki (jak sam wyznał) wielokrotnie miał okazję słuchać referatów habilitantki podczas regularnego seminarium z teorii aproksymacji odbywającego się na WMiI UJ, podkreślił dobrą liczbę jej cytowań oraz zwrócił uwagę na jej działalność dydaktyczną i organizacyjną.

Dr hab. Niemiec wyraził swój podziw dla umiejętności dr Białas-Cieź godzenia działalności naukowej i organizacyjnej, wspominając o jej udziale w licznych przedsięwzięciach wydziału i projektach ministerialnych, w tym indywidualnej opiece nad studentami niepełnosprawnymi.

Dr hab. Jasiczak również wyraził dobre zdanie o dyskutowanym przewodzie habilitacyjnym. Wyniki habilitantki uznał za nietatwe i ciekawe. Na koniec dodał, że uwaga Prof. Edigariana o inicjatywie wspólnych badań naukowych rozwiewa wszelkie ewentualne wątpliwości nt. samodzielności naukowej dr Białas-Cieź.

Obrady zamykał przewodniczący Komisji, **Prof. Mastyló**, który również podtrzymał trend dyskusji i wyraził się bardzo pozytywnie o wynikach habilitantki. Podkreślił, że pewne jej wyniki w istocie rzeczy dotyczą ważkich zagadnień w teorii pluripotencjału związanych z nierównościami typu Markowa, funkcją Greena i tematami pokrewnymi (jak np. oszacowanie współczynników Bernsteina i zastosowanie ich do szacowania funkcji Greena i Siciaka). Autoreferat uznał za przygotowany wzorcowo.

Biorąc pod uwagę bezsporność zarówno recenzentów, jak i pozostałych członków Komisji, obrady zakończyły się głosowaniem. W głosowaniu jawnym nad poparciem Wniosku o nadanie dr Leokadii Białas-Cieź stopnia doktora habilitowanego, 7 członków Komisji jednogłośnie opowiedziało się za poparciem Wniosku. W rezultacie Komisja rekomenduje Radzie Wydziału Matematyki i Informatyki Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie nadanie dr Leokadii Białas-Cieź stopnia doktora habilitowanego.

Protokołował: Piotr Niemiec

.....
(Mieczysław Mastyló)

.....
Edigarian
(Armen Edigarian)

.....
(Oleksandr Gomilko)

.....
(Stanisław Spodzieja)

.....
Grzegorz Lewicki
(Grzegorz Lewicki)

.....
(Michał Jasiczak)

.....
Piotr Niemiec
(Piotr Niemiec)

tylko jedna jest jej *samodzielnym osiągnięciem*). Potem podtrzymał swoje dobre zdanie zarówno o dorobku naukowym habilitantki, jak również o jej działalności dydaktycznej. Wyniki pracy [A6] wskazał jako najciekawsze rezultaty dzieła naukowego habilitantki. W dalszym ciągu dyskusji wyraził szczególne uznanie dla dr Białas-Cieź za solidność przygotowania dokumentów.

Pozostali członkowie Komisji bez najmniejszych zastrzeżeń podzielili pozytywne opinie wszystkich trzech recenzentów i również opowiedzieli się za nadaniem stopnia doktora habilitowanego pani dr Leokadii Białas-Cieź.

Prof. Lewicki (jak sam wyznał) wielokrotnie miał okazję słuchać referatów habilitantki podczas regularnego seminarium z teorii aproksymacji odbywającego się na WMiI UJ, podkreślił dobrą liczbę jej cytowań oraz zwrócił uwagę na jej działalność dydaktyczną i organizacyjną.

Dr hab. Niemiec wyraził swój podziw dla umiejętności dr Białas-Cieź godzenia działalności naukowej i organizacyjnej, wspominając o jej udziale w licznych przedsięwzięciach wydziału i projektach ministerialnych, w tym indywidualnej opiece nad studentami niepełnosprawnymi.

Dr hab. Jasiczak również wyraził dobre zdanie o dyskutowanym przewodzie habilitacyjnym. Wyniki habilitantki uznał za nietatwe i ciekawe. Na koniec dodał, że uwaga Prof. Edigariana o inicjatywie wspólnych badań naukowych rozwiewa wszelkie ewentualne wątpliwości nt. samodzielności naukowej dr Białas-Cieź.

Obrady zamykał przewodniczący Komisji, **Prof. Mastyló**, który również podtrzymał trend dyskusji i wyraził się bardzo pozytywnie o wynikach habilitantki. Podkreślił, że pewne jej wyniki w istocie rzeczy dotyczą ważkich zagadnień w teorii pluripotencjału związanych z nierównościami typu Markowa, funkcją Greena i tematami pokrewnymi (jak np. oszacowanie współczynników Bernsteina i zastosowanie ich do szacowania funkcji Greena i Siciaka). Autoreferat uznał za przygotowany wzorcowo.

Biorąc pod uwagę bezsporność zarówno recenzentów, jak i pozostałych członków Komisji, obrady zakończyły się głosowaniem. W głosowaniu jawnym nad poparciem Wniosku o nadanie dr Leokadii Białas-Cieź stopnia doktora habilitowanego, 7 członków Komisji jednogłośnie opowiedziało się za poparciem Wniosku. W rezultacie Komisja rekomenduje Radzie Wydziału Matematyki i Informatyki Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie nadanie dr Leokadii Białas-Cieź stopnia doktora habilitowanego.

Protokołował: Piotr Niemiec

.....
(Mieczysław Mastyló)

.....
(Armen Edigarian)

.....
(Oleksandr Gomilko)

.....
(Stanisław Spodzieja)

.....
(Grzegorz Lewicki)

.....
(Michał Jasiczak)

.....
(Piotr Niemiec)

tylko jedna jest jej samodzielnym osiągnięciem). Potem podtrzymał swoje dobre zdanie zarówno o dorobku naukowym habilitantki, jak również o jej działalności dydaktycznej. Wyniki pracy [A6] wskazał jako najciekawsze rezultaty dzieła naukowego habilitantki. W dalszym ciągu dyskusji wyraził szczególne uznanie dla dr Białas-Cieź za solidność przygotowania dokumentów.

Pozostali członkowie Komisji bez najmniejszych zastrzeżeń podzielili pozytywne opinie wszystkich trzech recenzentów i również opowiedzieli się za nadaniem stopnia doktora habilitowanego pani dr Leokadii Białas-Cieź.

Prof. Lewicki (jak sam wyznał) wielokrotnie miał okazję słuchać referatów habilitantki podczas regularnego seminarium z teorii aproksymacji odbywającego się na WMiI UJ, podkreślił dobrą liczbę jej cytowań oraz zwrócił uwagę na jej działalność dydaktyczną i organizacyjną.

Dr hab. Niemiec wyraził swój podziw dla umiejętności dr Białas-Cieź godzenia działalności naukowej i organizacyjnej, wspominając o jej udziale w licznych przedsięwzięciach wydziału i projektach ministerialnych, w tym indywidualnej opiece nad studentami niepełnosprawnymi.

Dr hab. Jasiczak również wyraził dobre zdanie o dyskutowanym przewodzie habilitacyjnym. Wyniki habilitantki uznał za nietatwe i ciekawe. Na koniec dodał, że uwaga Prof. Edigariana o inicjatywie wspólnych badań naukowych rozwiewa wszelkie ewentualne wątpliwości nt. samodzielności naukowej dr Białas-Cieź.

Obrady zamykał przewodniczący Komisji, **Prof. Mastyló**, który również podtrzymał trend dyskusji i wyraził się bardzo pozytywnie o wynikach habilitantki. Podkreślił, że pewne jej wyniki w istocie rzeczy dotyczą ważkich zagadnień w teorii pluripotencjału związanych z nierównościami typu Markowa, funkcją Greena i tematami pokrewnymi (jak np. oszacowanie współczynników Bernsteina i zastosowanie ich do szacowania funkcji Greena i Siciaka). Autoreferat uznał za przygotowany wzorcowo.

Biorąc pod uwagę bezsporność zarówno recenzentów, jak i pozostałych członków Komisji, obrady zakończyły się głosowaniem. W głosowaniu jawnym nad poparciem Wniosku o nadanie dr Leokadii Białas-Cieź stopnia doktora habilitowanego, 7 członków Komisji jednogłośnie opowiedziało się za poparciem Wniosku. W rezultacie Komisja rekomenduje Radzie Wydziału Matematyki i Informatyki Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie nadanie dr Leokadii Białas-Cieź stopnia doktora habilitowanego.

Protokołował: Piotr Niemiec

.....
(Mieczysław Mastyló)

.....
(Armen Edigarian)

.....
(Oleksandr Gomilko)

(Stanisław Spodzieja)

.....
(Grzegorz Lewicki)

.....
(Michał Jasiczak)

.....
(Piotr Niemiec)

tylko jedna jest jej samodzielnym osiągnięciem). Potem podtrzymał swoje dobre zdanie zarówno o dorobku naukowym habilitantki, jak również o jej działalności dydaktycznej. Wyniki pracy [A6] wskazał jako najciekawsze rezultaty dzieła naukowego habilitantki. W dalszym ciągu dyskusji wyraził szczególne uznanie dla dr Białas-Cieź za solidność przygotowania dokumentów.

Pozostali członkowie Komisji bez najmniejszych zastrzeżeń podzielili pozytywne opinie wszystkich trzech recenzentów i również opowiedzieli się za nadaniem stopnia doktora habilitowanego pani dr Leokadii Białas-Cieź.

Prof. Lewicki (jak sam wyznał) wielokrotnie miał okazję słuchać referatów habilitantki podczas regularnego seminarium z teorii aproksymacji odbywającego się na WMiI UJ, podkreślił dobrą liczbę jej cytowań oraz zwrócił uwagę na jej działalność dydaktyczną i organizacyjną.

Dr hab. Niemiec wyraził swój podziw dla umiejętności dr Białas-Cieź godzenia działalności naukowej i organizacyjnej, wspominając o jej udziale w licznych przedsięwzięciach wydziału i projektach ministerialnych, w tym indywidualnej opiece nad studentami niepełnosprawnymi.

Dr hab. Jasiczak również wyraził dobre zdanie o dyskutowanym przewodzie habilitacyjnym. Wyniki habilitantki uznał za niełatwe i ciekawe. Na koniec dodał, że uwaga Prof. Edigariana o inicjatywie wspólnych badań naukowych rozwiewa wszelkie ewentualne wątpliwości nt. samodzielności naukowej dr Białas-Cieź.

Obrady zamykał przewodniczący Komisji, **Prof. Mastyło**, który również podtrzymał trend dyskusji i wyraził się bardzo pozytywnie o wynikach habilitantki. Podkreślił, że pewne jej wyniki w istocie rzeczy dotyczą ważkich zagadnień w teorii pluripotencjału związanych z nierównościami typu Markowa, funkcją Greena i tematami pokrewnymi (jak np. oszacowanie współczynników Bernsteina i zastosowanie ich do szacowania funkcji Greena i Siciaka). Autoreferat uznał za przygotowany wzorcowo.

Biorąc pod uwagę bezsporność zarówno recenzentów, jak i pozostałych członków Komisji, obrady zakończyły się głosowaniem. W głosowaniu jawnym nad poparciem Wniosku o nadanie dr Leokadii Białas-Cieź stopnia doktora habilitowanego, 7 członków Komisji jednogłośnie opowiedziało się za poparciem Wniosku. W rezultacie Komisja rekomenduje Radzie Wydziału Matematyki i Informatyki Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie nadanie dr Leokadii Białas-Cieź stopnia doktora habilitowanego.

Protokołował: Piotr Niemiec

.....
(Mieczysław Mastyło)

.....
(Armen Edigarian)

.....
(Oleksandr Gomilko)

.....
(Stanisław Spodzieja)

.....
(Grzegorz Lewicki)

(Michał Jasiczak)

.....
(Piotr Niemiec)